

143

שבוע מוצלח עד בלי די היה זה השבוע שעבר. אף יהודי לא מצא את מותו מידי שליחי הטירור הפלשתינאי. רק שבעה ערבים נטבחו במהלכו — ממוצע של אחד ליום. רמת קטל חדשה המציבה סטנדרט נים קשים להשגה, עם פרום השבוע הבא.

מערכת הביטחון רשאית לחגוג עם אלופי-סיקורי המרכז והדרום: מאז תחילת פרעות האלימות הערבית, ספירת "דיעה אחרת" מראה רק על 143 איש ואישה, ערבים ויהודים, שהועברו מן העולם בזכות מאמץ ציהם של המרצחים הפלשתינאים, לפי הפירוט הבא:

- 103 ערבים נדקרו, נרדו ונשרפו.
- 40 יהודים נרצחו.
- 1 חייל ישראלי נערד.

מרדכי הורוביץ לחופש נחטף!

התקשורת הישראלית, שאינה חשה כלל את ההרפה והסכנה שבשבוע של מדינת ישראל לארה"ב, רנה השבוע בהרחבה בכל הצדדים הנוגעים לחטיפת השייח עובייד, פרט לצד המעניין ביותר: האם ייתכן ש־מדינת ישראל עשתה סוף סוף צעד עצמאי לקידום אינטרס לאומי שלה בלי לקבל על כך מראש רשות מאת האמריקאים? אנחנו יורעים שצה"ל מסוגל לבצע משימות. מה שאיננו יודעים הוא: האם מדינת ישראל היא עדיין מדינה עצמאית.

האמריקאים טוענים שחטיפת השייח עור בייד לא היתה. מתואמת" עם ארה"ב, הכי שקוראים למתן רשות ע"י הפיאורל הא מריקאי למדינת החסות הישראלית. יש להם לפחות סיבה טובה אחת לטעון כך: פחד, פחד, פחד, ברור ובוזי. אמר השבוע שר החוץ האמריקאי ג'יימס בייקר: אם ייורע שארה"ב היתה מעורבת מראש במעשה החטיפה, עלר לים להיחטף כנקמה עוד ועוד אמריקאים כי רחבי העולם. אוולת היר והפחד של ממשלות אמריקאיות לנוכח מעשי החטיפה של אורחי מדינתם, היא הוכחה חותכת לאובדן הרוח המעצמתית שבלעדיה לא ייתכן מעצמה. אחרי מלחמת וייטנאם ארה"ב פיתחה מנ טאליות של גטו יהודי, דבר המתבטא כיחסה לזמן כיעד מדיני.

בעבר, כאשר ארה"ב עוד היתה מעצמה, הזמן היה לכל היותר יעד טאקטי. היו מקרים כש־ארה"ב היתה מעוניינת להרוויח זמן כדי לכ צע בתנאים אופטימאליים פעולה שהיה בה כדי לקדם אינטרס ממש. כיום הזמן הוא היעד הסופי של המדיניות: שיעבור עד כמה שיותר זמן בין חטיפה לחטיפה של אורח אמריקאי, בין הפלת מטוס פנאם לבין הפלת המטוס הבא, בין פוגרום לפוגרום.

התגובה של אמריקאים רמי מעלה למחרת חטיפתו של השייח עובייד, כגון תגובתו הספונטאנית של הנשיא בוש ובעקבותיו — על הסנאטור דול, שהטילו אשם בישראל, שולה בקנה אחד עם חולשת הרעת וחוסר המעש. רק תחת לחץ דעת הקהל, שתבע עור לה נגד האשמים האמיתיים, אלה שחטפו את בני הערובה ומחויקים בהם, התעשת הנשיא והפחץ להניע את ספינות הצי לעבר ביירות והמפרץ הפרסי. ישראל הקטנה והצעירה זקפה את גבה של סכתא אמריקה.

מכאן אנו חוזרים, איפוא, לשאלה האם יש ראל עתה סוף סוף מעשה עצמאי או שגם

מאיד ליפשיץ יוצא מהכלל!

בעצם רוצים לעשות בחיים. לא שאין שם תיקוות ושאפיות, זה דווקא קיים בסיטונות. כולם, כולם, רואים עצמם כראשי ממשלה ומנהיגים דגולים, ש־ישאירו את חותמם על ההיסטוריה של האומה. בינתיים, בפועל, הם עסו־קים רובם ככולם במל־חמות היהודים, בפולי־טיקה קטנה, בתככים ו־במשברים מלאכותיים. והזמן עובר, ושום דבר לא מסתדר. רבין לא מטפל בעצב הבט־חון, אבל יש לו הרבה מה לומר בענייני הכאי־לרשלום. פרס מגלה ל־פתע את האבטלה, לא־חר תקופה ארוכה שבי־לה במישרה. שר התיי־רות פת, נדהם ממחירי־המשקאות במלונות. שר החקלאות עדיין לא מצא את השיטה לתכנון גי־דול הירקות והפירות. מיניסטר הב־ריאות מופתע מצב החולים במוס־דוט האישפוז, ושר החינוך בכלל מפ־טר את מנכ"ל המשרד, שהתפרע וה־עזי להציע תכנית לעשור הקרוב.

וככה הם לא עובדים. פה מכבים איזו שריפה, שם מכסים על שערוריה ותיקה. כמעט אף אחד לא קם, ותובע מחשבה והחלטה היום, על מה שצריך לעשות מחר. אין הגדרת יעדים, אין תכנון לטווח שמעבר לאף. הכל בנוי על אימפרוביזציה וחאלטורה. וזה מתחיל להוות תשלום גבוה מדי. אפילו עבור קיום דמוקרטיה.

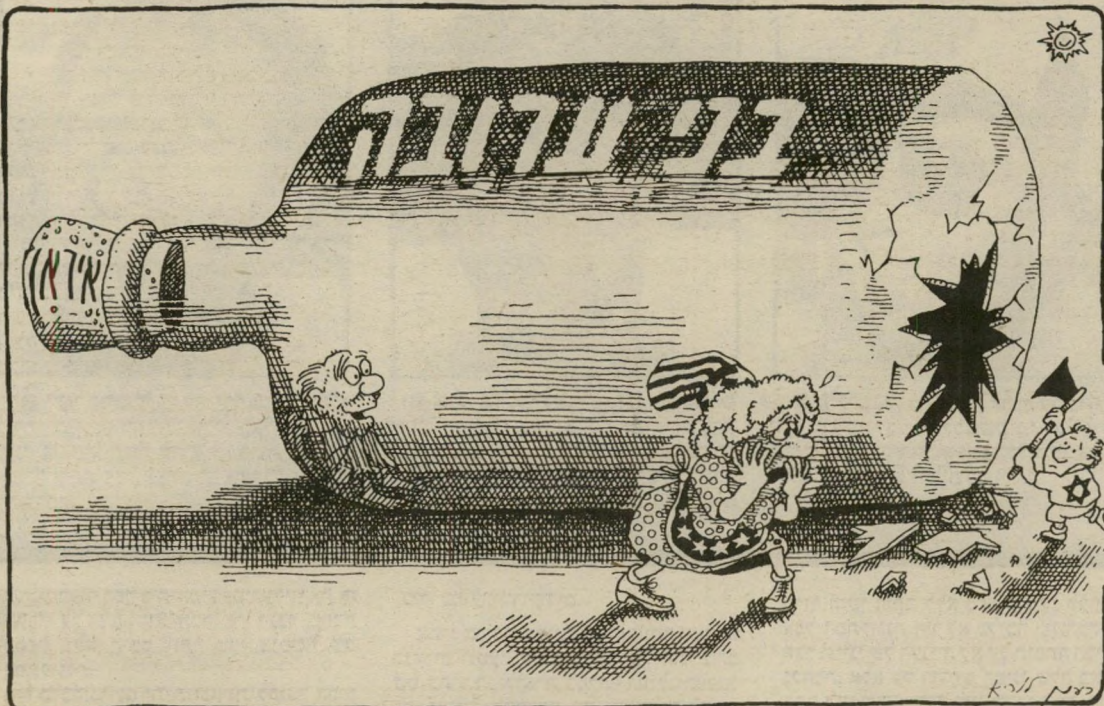
פעולת צה"ל להחרמת אותו ציוד טרור־שיעי־אנושי, והעברתו לשטח ישראל, זכתה כאן ובעולם, ובצדק רב, לאהדה רבה. אבל, כמי שקרה לא אחת בעבר, וכמעט והפך למסורת קבועה לאחר כל אירוע דומה, פצחו פרשנינו וכתבינו לענייני צבא־בטחון־מדינה־ער־בים, בשיר תהילה נרגש לטובת כוחותינו המזו־ינים.

לא שלא צריכים כו־לם לשמוח בנקיון הפ־עולה של איסוף האשפה מגיב־שית בואכה מפרץ חיפה. לא שמישהו חש פחות סיפוק וגאוה על ביצוע מושלם, טוול כל נפגעים, מצד בחורינו ה־מציוינים. אך גם אין צורך להגזים.

בעבור זה בדיוק הקמנו מדינה וצבא: שאם נרצה לא תהיה זו אגדה. אבל בהחלט מוכרחים לומר איזו מילה טובה לממשלה. כבר התרגלנו לסמוג מהחבורה הזו כל כך הרבה מהלומות, עד שכל פעולה נורמלית נראית לפתע כמו איזה מגדלור בא־פילה. כך או אחרת, הם קיבלו את ההחלטה ולהם מגיעה הברכה.

והיוצא מהכלל הזה, רק מדגיש את הבעיה הכללית: הדרג הבכיר לא מחליט, השלטון לא מתכנן, הממשלה ברובה לא רואה צעד אחד קדימה. יושבים להם השרים במישרדים ומת־קשים לזהות איזה מושג ירוק, מה הם

רענן לוריא מדבר:

עכשיו, תראה מה עשית, ילד פרוץ!